Fără doar şi poate

– Noi de ce n-am murit? De ce numai noi n-am murit? De ce? El nu-i răspunde. Nu i-a răspuns niciodată.

Dar ea întreabă în fiecare zi - şi au trecut de atunci mai bine de o mie de zile. Poate că nici nu-l întreabă pe el. Poate că se întreabă pe sine însăşi. Sau poate că cere socoteală. Ea ştie cui. Poate se aşteaptă să-i răspundă Dumnezeu... sau măcar dracu'.

– Atâta lume avea buncărîn loc de pivniţă, continuă ea să flecărească. Să fi fost al nostru cel mai rezistent? Să fi fost noi singurii care s-au adăpostit în... clipa aia?

El ridică din umeri, plictisit. Ce are-n cap nevasta lui?

A uitat că totul s-a petrecut în vreme de pace, ba chiar într-o vreme când, pretutindeni, se trâmbiţa, sus şi tare, că toate tensiunile fuseseră eliminate?!

... Ei, e drept că mulţi aveau buncăre construite înainte de a fi fost dezminţite -temeinic, cu argumente peste argumente şi dovezi peste dovezi - numeroasele zvonuri despre armamentul nuclear al unor grupări teroriste. E drept şi că erau câţiva paranoici care continuau să folosească adăposturile alea ultrablindate drept dormitoare!

Dar cine se vâra în buncăr ziua-n amiaza mare? Doar ei doi - din pură fantezie. Ea susţinea că e cel mai simplu mod de a face dragoste „departe de lumea dezlănţuită", că simte că aşa trebuie conceput primul lor copil... Iar el a intrat în joc şi...

... Şi, tocmai atunci, lumea s-a dezlănţuit... Nu, nu lumea. Oamenii... Un om, poate că a fost unul singur - un... nemernic! Poate vreun fanatic care a murit convins c-a mântuit toată suflarea, târând-o după el în paradis...

N-au aflat exact ce, cum, de ce s-a întâmplat... Vreo două zile au mai prins un post de radio de undeva, din China... Ăia se chinuiau sa emită în mai multe limbi, dar se pare că supravieţuiseră doar nişte indivizi, care, în afară de a lor, le vorbeau prost pe toate. Şi erau confuzi, derutaţi, mai degrabă cereau informaţii în loc să le ofere şi pomeneau iarna nucleară aproape în fiecare frază. Şi se tot certau, zbierau mereu unii la alţii. Probabil că s-au omorât între ei. Cert e că s-a instaurat liniştea. Pe toate frecvenţele. Si Internetul era inaccesibil. Au presupus că toate serverele căzuseră, fiindcă pe ecran nu apărea decât dezamăgitorul „The page cannot be displayed",

urmat de sfaturi ce se dovedeau inutile.

Nici staţia de emisie-recepţie nu le-a fost de folos. N-au reuşit să dea peste nimeni, nu i-a căutat nimeni, deşi, de atunci, e deschisă zi şi noapte, fiindcă rezerva lor de baterii e la fel de fabuloasă ca şi cea de conserve - din fericire, n-au apucat să le doneze organizaţiei care strângea ajutoare pentru supravieţuitorii ultimului cutremur catastrofal din lumea a treia.

... Şi ea a rămas însărcinată. Copilul - o fetiţă - a avut două capete şi, cu toate că a supt mult şi cu poftă, la două ţâţe odată, a murit subit după şase zile. Pe urmă ea a pierdut încă o sarcină, pe urmă a fost băiatul născut mort, cu trei picioare şi o singură mână...

Nici unul din ei nu pricepe de ce au conceput monştri. El a îngrijit-o şi a moşit-o cu dragoste şi devotament - acum nu îi e numai soţie, îi e şi singura pacientă... Iarîn buncăr nivelul radiaţiilor era şi este absolut normal, mâncarea şi apa nu sunt infestate...

Dar ea e încăpăţânată, acum e gravidă din nou, nu vrea să avorteze, tot speră că va fi o a doua Eva, mama omenirii renăscute...

– Omenirea..., se pomeneşte el vorbind. Gata, nu mai există!... Noi, oamenii, ne-am distrus lumea şi am reuşit să pierim odată cu ea!

– Noi, oamenii, ne-am distrus lumea... îl maimuţăreşte ea. Şi zâmbeşte acru, în colţul buzelor, reamintindu-şi de câte ori a fost dată deoparte, de câte ori a fost subapreciată, numai şi numai fiindcă nu era bărbat... Ce tot spui? De la izgonirea din Rai, de când Dumnezeu a blestemat femeile să vă fie supuse, lumea nu e a oamenilor. E a bărbaţilor! Voi aţi condus-o cu orgoliu şi cu mâinile-ncleştate de arme. Voi aţi distrus-o! E păcatul vostru! Doar al vostru, înţelegi?

El nu-i răspunde.

... Rai... Raiul... Cuvântul ăsta îi umple mintea, îşi pierde sensul pentru a căpăta un altul, din care tot ce fusese abstract a dispărut, şi care îl năuceşte, îl copleşeşte, îl azvârle printre amintiri pe care nu şi le ştia: grădina plină de miresme, pomul din mijloc, şarpele,

spune într-un târziu, cu privirea rătăcită, având senzaţia că repetă vorbe pe care le-a mai rostit... într-un timp uitat, într-o lume pierdută... Şi adaugă, cu ochii tulburi aţintiţi asupra

nevestei sale înfricoşate: Atunci am dat vina pe tine, pe os din oasele mele şi pe carne din carnea mea... Acum e rândul tău să mă-nvinovăţeşti... Ea e gata să plângă.

– Ai înnebunit?! Asta-mi mai lipsea, vai de zilele mele!

Apoi îşi duce, brusc, mâna la pântec - şi el are impresia că vede arătarea care se mişcă pentru prima dată, că-i desluşeşte coada... şi coarnele... Şi geme:

– Zilele tale s-au dus! Şi ale mele! Suntem morţi, fără doarşi poate... Suntem Adam şi Eva, fără doar şi poate... Şi asta nu e viaţa noastră, ci osânda...

îmboldită de groază, ea îşi face cruce.

Şi staţia de emisie-recepţie tuşeşte, pârâie... Şi ea se închină din nou, acum îmboldită de speranţă...

– ... fără doarşi poate! completează, sacadat, o voce hârşâită - metal zgâriind metal. Pe urmă râde. Hohoteşte stârnind ecouri neaşteptate, stranii, diavoleşti...

Râde şi bărbatul. Râde ca un smintit.

– Cine-i nebun?!... Ai auzit? Ne-a vorbit Dracu', fără doar şi poate! Suntem în mâna lui. în iad! Ai priceput?

– în iad?! urlă femeia. Eu, în iad?!... Dar de ce, Doamne?!... De data asta, Doamne, doar el... El a distrus, eu n-am greşit. Tu, Doamne, l-ai menit să-mi fie cap. El, capul, a greşit!

Bărbatul o priveşte ca pe o năpârcă. Pe urmă râde iar, şi alte râsete îi ţin isonul, piţigăiate şi din ce în ce mai multe, de parcă în fiecare ungher s-ar veseli, ascuns vederii, câte un sobor de demoni mărunţei...

Dar ei nu-i pasă. Ea imploră, cu ochi înălţaţi spre cerul pe care vrea să spere că îl va mai privi cândva:

– Doamne, mai dă-mi o şansă! Mai făureşte-o lume, şi lasă-mă pe mine să-i fiu cap! Şi dă să se închine iar. Dar mâna ei îşi pierde vlaga şi crucea i se frânge când o altă

voce - blândă, neomeneşte blândă - spune:

– Ei...! Fără doar şi poate, asta n-am s-o fac...